

Производството е по реда на чл.59 и следващите от ЗАНН.

Образувано е по постъпила жалба от „***“ ЕАД, ЕИК: ***, със седалище и адрес на управление гр.София, район ***, представлявано заедно от изпълнителните директори – М. В. Д. и В. Д. А., чрез адв.З. Ф. и адв.М. И., и двете от САК, против наказателно постановление №22-2300023/13.03.2023 г., издадено от Директор на Дирекция „Инспекция по труда“-София, с което на основание чл.416, ал.5, във вр. с чл.413, ал.2 от КТ е наложена имуществена санкция в размер на 1500 лева, за нарушение на чл.60, ал.1, във вр. с чл.61 от Наредба №2 за минималните изисквания за здравословни и безопасни условия на труд при извършване на строително-монтажни работи.

Жалбоподателят оспорва процесното НП, като неправилно и незаконосъобразно издадено, при допуснати съществени процесуални нарушения и неправилно приложение на материалния закон.

Относно допуснати съществени процесуални нарушения, довели до нарушаване правото на защита, навежда доводи за нарушение на чл.57, ал.1, т.5 от ЗАНН, изразяващи се в липса на посочени съставомерни факти на вмененото нарушение, а именно: извършвани ли са строителни работи на височина /и каква е била височината/ по време на проверката и какви са те, имало ли е достъп на трети лица до описаните стълбищни рамена, не е обосновано наличието на риск за живота и здравето на работещите на обекта лица, както и на лицата, които го посещават.

На второ място излага доводи за нарушение на чл.58, ал.1, т.8 от ЗАНН, изразяващо се в липса на посочени смекчаващи обстоятелства, които е следвало да бъдат взети предвид при определяне на наказанието, а именно: в конкретния случай не е била налице опасност от падане на хора и предмети, тъй като на описаните стълбища не са извършвани строително-монтажни работи и не са ползвани за придвижване на хора, както и че на 20.12.2022 г. жалбоподателят добросъвестно е обезопасил стълбището в съответствие с нормативните изисквания, за което надлежно е представило доказателства на контролния орган /констативен протокол, ведно със снимков материал/.

На трето място навежда доводи за нарушение на чл.52, ал.4 от ЗАНН, изразяващо се в това, че с процесното НП са допълнени посочените в АУАН като нарушени разпоредби, тъй като АНО развива съображения за приложимост и на разпоредбата на чл.127, ал.1, т.3 от КТ и чл.16 от посочената наредба, с което е нарушил задълженията си да провери АУАН за неговата незаконосъобразност и обоснованост, съответно – ако не приеме, че е законосъобразен – да не налага наказание.

Отделно от горното твърди, че както в АУАН, така и в НП е посочен грешен адрес по седалище и управление на дружеството.

Относно неправилното приложение на материалния закон, развива съображения, че дружеството не е извършило вмененото му нарушение, доколкото на описаните стълбища не са се извършвани строително-монтажни

работи, не са се ползвали за придвижване на хора, не са били достъпни за трети лица, не е била налице опасност от падане на хора и предмети, нито е имало такива падания, а и подобни твърдения не се съдържат в АУАН и НП. Освен това сочи, че съобразно текста на приложената санкционна разпоредба, административнонаказателна отговорност следва да носи само този работодател, чиито работници се намират на строителния обект и извършват строително-монтажни работи, но нито в АУАН, нито в НП се твърди на строителния обект да е имало служители на дружеството, поради което последното няма как да бъде субект на вмененото нарушение.

Навежда доводи, че АНО неправилно и немотивирано е отказал да приложи разпоредбата на чл.28 от ЗАНН, въпреки наличието на предпоставките за квалифициране на случая като маловажен. Твърди, че в конкретния случай не е била налице опасност от падане на хора и предмети, тъй като стълбищата не са били ползвани за придвижване на хора, а с оглед предстоящите строително-монтажни работи, дружеството е обезопасило процесните стълбища, от вмененото нарушение не са настъпили никакви вреди за хора или имущество и дружеството е санкционирано за първи път за нарушение от този вид.

Навежда доводи за неправилност на извода на АНО, че не са налице основания за приложение на привилегирания състав по 415в, ал.1 от КТ, доколкото нарушението е отстранено от дружеството, веднага след установяването му от контролните органи и от него не са произтекли вредни последици за работници и служители или други лица.

Жалбоподателят, чрез надлежно упълномощения си процесуален представител – адв.М. И. от САК, след приключване на съдебното следствие, моли съда да отмени на посочените основания в жалбата процесното НП, като неправилно и незаконосъобразно. Допълнително навежда доводи, че от събраните по делото писмени и гласни доказателства се установява по безспорен начин, че на строителния обект не е имало работници или други преминаващи хора на посочената дата, които да са извършвали строително-монтажни работи, с оглед на което вмененото нарушение се явява недоказано.

Претендира присъждане в полза на жалбоподателя на направените разноси в настоящото производство, за които представя списък по чл.80 от ГПК.

Ответната страна по жалбата в лицето на АНО – Директор на ДИТ-София, чрез надлежно упълномощения си процесуален представител – юрк.Юл. Д., след приключване на съдебното следствие, моли съда да потвърди процесното НП, като правилно и законосъобразно. Позицията се базира на събраните по делото доказателства, от които счита за безспорно доказано извършването на вмененото нарушение от жалбоподателя, за което му е наложена имуществена санкция в минимален размер, при вземане предвид обстоятелството, че спрямо дружеството са установени и други нарушения на трудовото законодателство, обективирани в протокола за извършена

проверка.

Претендира присъждане на юрисконсулско възнаграждение за процесуално представителство в настоящото производство, като прави възражение за прекомерност на претендираното адвокатско възнаграждение от жалбоподателя.

Съдът, като прецени събраните по делото доказателства и становищата на страните, приема за установено следното от фактическа страна:

Жалбата е подадена в срока по чл.59, ал.2 от ЗАНН и от лице, притежаващо активна процесуална легитимация да обжалва НП. Процесното НП е връчено на упълномощено от жалбоподателя лице на 21.03.2023 г., съгласно приложеното по делото известие за доставяне, а жалбата е подадена в ДИТ-София на 05.04.2023 г., т.е. в законоустановеният 14-дневен преклузивен срок за обжалване, считано от датата на връчване. С оглед на горното, жалбата се явява процесуално допустима и следва да бъде разгледана по същество.

Разгледана по същество, жалбата е неоснователна.

От събраните по делото писмени и гласни доказателства се установява следната фактическа обстановка:

На 19.12.2022 г., служители при ДИТ-София, извършили проверка по спазването на трудовото законодателство на място в строителен обект на „***“ ЕАД, в качеството на строител, съгласно информационна табела в обекта на контрол: строеж „Многофункционална сграда с офиси, търговски обекти, подземен гараж и трафопост“ с к.к. +561.00 и к.к. + 575.00 м., разположена в УПИ I, кв.259а по плана на гр.София, област „Триадица“, местност „Солни пазар“ и „Многофункционална сграда с хотел, апартхотел, търговски център и подземен гараж“ с к.к. +656.00 м., разположена в УПИ II, кв.259а по плана на гр.София, област „Триадица“, местност „Солни пазар“.

В хода на извършената проверка контролните органи констатирали, че не са обезопасени против падане на хора и предмети стълбищните рамена на „стълбище С01“ с локация: оси 12/13L от етаж минус едно /-1/ до втори етаж /2/ включително и „аварийно стълбище“ при оси: 10-11/I-J от първи до втори етаж включително, чрез подходящо оборудване, колективни и/или лични предпазни средства /напр. ограждения или предпазни защитни мрежи/, с което строителят не е осигурил безопасност на работещите на височина срещу падане на хора и предмети.

На датата на проверката - 19.12.2022 г., контролните органи съставили Акт за спиране на СМР на първия проверен обект, с изключение на дейностите, свързани с обезопасяването му. На следващия ден - 20.10.2022 г., жалбоподателят представил констативен протокол, ведно със снимков материал, в който отразил предприетите мерки за отстраняване на констатираните нарушения, а именно: че е изграден обезопасителен парапет

на стълбище С01 от етаж -1 до етаж 2, както и обезопасителен парапет на аварийно стълбище от етаж 1 до етаж 2.

За така направените констатации в хода на проверката на място и по документи в ДИТ-София, контролните органи съставили Протокол за извършена проверка №ПР2242497/24.01.2023 г.

Въз основа на така направените констатации в хода на извършената проверка, компетентно длъжностно лице – Д. Т. Т., заемащ длъжността: инспектор при ДИТ-София, в присъствието на един свидетел при установяване на нарушението – Ел. Ст., и един свидетел при съставяне на акта – Ел. Ст. /също длъжностни лица в ДИТ-София/, съставил АУАН №22-2300023 на 24.01.2023 г., против „***“ ЕАД, ЕИК: ***, в качеството му на работодател, за това, че:

При извършване на проверка за спазване на трудовото законодателство на 19.12.2022 г. в обект на контрол: „Многофункционална сграда с офиси, търговски обекти, подземен гараж и трафопост“ с к.к. +561.00 и к.к. + 575.00 м., разположена в УПИ I, кв.259а по плана на гр.София, област “Триадица“, местност „Солни пазар“ и „Многофункционална сград с хотел, апартхотел, търговски център и подземен гараж“ с к.к. +656.00 м., разположена в УПИ II, кв.259а по плана на гр.София, област „Триадица“, местност „Солни пазар“, е установено, че не са обезопасени против падане на хора и предмети стълбищните рамена на „стълбище С01“ с локация: оси 12/13L от етаж минус едно /-1/ до втори етаж /2/ включително и „аварийно стълбище“ при оси: 10-11/I-J от първи до втори етаж включително, с което се излага на риск животът на работещите на проверения обект, както и на всички лица, посещаващи строителния обект, и с което е допуснал строително-монтажни работи на строителния обект, без да е осигурил безопасността на работещите на височина срещу падане на хора или предмети, чрез подходящо оборудване, колективни и/или лични предпазни средства /напр. ограждения и/или предпазни /защитни/ мрежи/.

Актосъставителят посочил, че нарушението е извършено на 19.12.2022 г., в обекта на контрол и е констатирано на същата дата, при извършване на проверката на място, като дал правна квалификация на нарушението – по чл.60, ал.1, във вр. с чл.61 от Наредба №2 за минималните изисквания за здравословни и безопасни условия на труд при извършване на строително-монтажни работи.

АУАН е предявен и връчен лично на упълномощено от дружеството лице, на датата на неговото съставяне - 21.01.2023 г., което вписало саморъчно, че ще депозира писмени възражения в законоустановения срок. Жалбоподателят се възползвал от правото си по чл.44, ал.1 от ЗАНН и представил пред наказващия орган в законоустановения срок писмени възражения против направените в АУАН констатации, в които изложил аналогични на изложените в жалбата аргументи, относно неговата незаконосъобразност, а именно: че не е извършило нарушението и наличие на

предпоставките за приложение на чл.28 от ЗАНН или привилигираната разпоредба на чл.415в, ал.1 от КТ.

Въз основа на направените констатации в АУАН, наказващият орган - Директор на ДИТ-София, след като възпроизвел изложената в акта фактическа обстановка, като взел предвид събраните писмени доказателства в преписката, и изложил мотиви относно определяне размера на санкцията към законоустановения минимум, и липсата на предпоставки за приложение на привилигираната разпоредба на чл.415в, ал.1 от КТ, издал процесното НП на 13.03.2023 г., против „***“ ЕАД, в качеството му на работодател, с което му наложил на основание л.416, ал.5, във вр. с чл.414, ал.2 от КТ имуществена санкция в размер на 1500 лева, за нарушение на чл.60, ал.1, във вр. с чл.61 от Наредба №2 за минималните изисквания за здравословни и безопасни условия на труд при извършване на строителни и монтажни работи, позовавайки се на вмененото задължение на всеки работел с общата разпоредба на чл.275, ал.1 от КТ.

Изложената по-горе фактическа обстановка, съдът прие за установена от събраните по делото гласни доказателства – показанията на свидетелите Т. и Р.; както и от приобщените писмени доказателства по делото: процесните АУАН и НП; писмени възражения по реда на чл.44, ал.1 от ЗАНН; пълномощно с нотариална заверка на подписите за получаване на АУАН; известие за доставяне на НП; Протокол за извършена проверка №ПР2242497/24.01.2023 г.; призовка по чл.45, ал.1 от АПК; Акт за спиране от 19.12.2022 г. на СМР; Констативен протокол от 20.12.2022 г., ведно със снимков материал; Заповед №3-0693/15.08.2022 г.; Заповед №1744/20.12.2022 г., ведно с длъжностна характеристика; Заповед №1307/22.05.2019 г., ведно с длъжностна характеристика, издадени от изпълнителния директор на ИА „ГИТ“.

При така установената фактическа обстановка, въз основа на събрания по делото доказателствен материал, съдът приема за установено следното от правна страна:

АУАН и НП са издадени от материално и териториално компетентни органи, съгласно представените писмени доказателства по делото /три броя заповеди и два броя длъжностни характеристики/, в изпълнение на делегираните им правомощия по закон, в кръга на техните функции и по предвидения в закона ред и форма, както и в сроковете по чл.34 от ЗАНН.

Съдът не констатира допуснати в хода на административнонаказателното производство съществени нарушения на процесуалните правила, които да са довели до ограничаване правото на защита на наказаното лице.

Изложената в АУАН и НП фактическа обстановка безспорно се установява от всички събрани по делото доказателства – писмени и гласни, поради което съдът приема, че отговорността на дружеството правилно е

ангажирана на основание чл.414, ал.2 от КТ за извършено от него нарушение на трудовото законодателство, осъществяващо признаците от състава на административно нарушение по чл.60, ал.1, във вр. с чл.61 от Наредба №2/22.03.2004 г. за минималните изисквания за здравословни и безопасни условия на труд при извършване на строителни и монтажни работи. От показанията на свидетеля Т. се установява по несъмнен и безспорен начин, че не са били обезопасени против падане на хора или предмети от височина, стълбищните рамена на няколко етажа в две от стълбищата на проверения строителен обект. Същият дава сведения и относно строителя в процесния обект в лицето на жалбоподателя, съгласно обозначението на информационната табела, закачена на обекта, както и за повода за извършената проверка – настъпила на този строителен обект трудова злополука с летален изход за пострадалия, служител на един от подизпълнителите на строежа. Съобщава, че поради късния час на проверката, след приключване на работното време, на обекта не е имало работници, а само технически ръководители, представители на строителя и на подизпълнителите на строежа, включително и строителният ръководител Ст. Р.. Показанията на свидетеля Т. кореспондират на отразените констатации в АУАН и съставения протокол за извършена проверка, поради което съдът ги кредитира с доверие.

Показанията на свидетеля Р. не оборват показанията на свидетеля Т. относно факта, че в хода на извършената проверка всички строително-монтажни работи са преустановени и не е имало работници в работните зони, с изключение на администрацията, натоварена с приключване на работния ден в обектовото селище, поради което съдът ги кредитира с доверие. Показанията му, че още в деня, следващ проверката, работници на дружеството са обезопасили процесните стълбища, кореспондират на данните в представения констативен протокол от 20.12.2022 г., поради което съдът ги приема за обективни и достоверни. Показанията му в смисъл, че процесните стълбища са се ползвали инцидентно, едно от които е новоизградено, и чието обезопасяване с временни парапети тепърва предстояло, също не оборват показанията на свидетеля Т., че в хода на проверката процесните стълбища не са били обезопасени.

Правилно е приложен и материалния закон. Съгласно разпоредбата на чл.275, ал.1 от КТ, работодателят е длъжен да осигури здравословни и безопасни условия на труд, така че опасностите за живота и здравето на работника или служителя да бъдат отстранени, ограничени или намалени. В разпоредбата на чл.60, ал.1 от Наредба №2/22.03.2004 г. за минималните изисквания за здравословни и безопасни условия на труд при извършване на строителни и монтажни работи, е предвидено работи на височина да се извършват при осигурена безопасност от падане на хора или предмети чрез подходящо оборудване, колективни и/или лични предпазни средства /напр. ограждения, скелета, платформи и/или предпазни /защитни/ мрежи/. В разпоредбата на чл.61 от е предвидено, че паданията от височина се

предотвратяват чрез приспособления /съоръжения, ограждения/, които са достатъчно високи и са изградени най-малко от защитна бордова лента за крака, главно перило за ръце и средно перило за ръце или чрез еквивалентно алтернативно решение.

В настоящия случай, безспорно жалбоподателят има качеството на работодател по смисъла на параграф 1, т.2 от ДР на КТ. В това си качество, същият е следвало да осигури здравословни и безопасни условия на труд на своите работници в процесния строителен обект, в който е изпълнявал строителни и монтажни работи, с оглед на което жалбоподателят се явява и строител по смисъла на параграф 1, т.2 от Наредба №2/22.03.2004 г. за минималните изисквания за здравословни и безопасни условия на труд при извършване на строителни и монтажни работи.

Доколкото дейността на самия обект е свързана с полагане на труд и в условия на височина, обективно е било необходимо работодателят да предотврати риска от падане на хора или предмети, чрез предвидените в посочената по-горе наредба начини – различни видове приспособления, съоръжения или ограждения, които биха ограничили възможността работниците да пострадат при осъществяване на трудовата им функция, или други външни лица, при посещението им в обекта. От събраните по делото доказателства несъмнено се установи, че жалбоподателят, именно в качеството си на работодател не е изпълнил задължението си по чл.60, ал.1, във вр. с чл.61 от Наредбата, и с бездействието си е нарушил посочените разпоредби от обективна страна, като е допуснал строително-монтажни работи на строителния обект, без да е осигурил безопасността на работещите на височина срещу падане на хора или предмети, чрез подходящо оборудване, колективни и/или лични предпазни средства /напр. ограждения, и/или предпазни /защитни/ мрежи. Без значение за съставомерността на вмененото нарушение от обективна страна е обстоятелството, че към момента на проверката не е имало работници в обекта, което е логично обяснимо с късния час на проверката, след приключване на работния ден, или че на процесните стълбища не са били извършвани строително-монтажни работи. Относително е обстоятелството, че в обекта на контрол е била извършвана строителна и монтажна работа, и то на височина, от служители на дружеството-жалбоподател, при което положение работодателят е бил длъжен да осигури тяхната безопасност предварително, чрез подходящото оборудване, изчерпателно посочено от законодателя.

С оглед на всичко гореизложено, неоснователни се явяват релевираните възражения в жалбата за несъставомерност на вмененото нарушение, съответно за неправилно приложение на материалния закон и допуснати съществени процесуални нарушения на чл.57, ал.1, т.5 и т.8 и чл.52, ал.4 от ЗАНН. Както в АУАН, така и в НП е посочен различен адрес по седалище и управление на дружеството-жалбоподател от действителния, но това не внася съмнения относно търговското дружество, явяващо се работодател и строител

на обекта на контрол, индивидуализиран с правилното му наименование, правно-организационна форма и ЕИК.

Съдът намира, че в случая не са налице предпоставките за квалифициране на случая като маловажен по смисъла на чл.11 и чл.28 от ЗАНН, във вр. с чл.93, т.9 от НК. Извършеното нарушение е формално, на просто извършване, като законодателят не е предвидил настъпването на каквито и да е съставомерни вреди от същото. С оглед на това се явява ирелевантно изследването на въпроса дали са настъпили или не някакви вредни последици от извършеното нарушение. Освен това следва да се отбележи, че нарушенията, свързани с изискванията за здравословни и безопасни условия на труд застрашават в значителна степен обществените отношения, обект на защита от КТ. При това положение съдът счита, че извършеното нарушение не представлява маловажен случай, доколкото не се характеризира с по-ниска степен на обществена опасност в сравнение с обикновените случаи на нарушения от този вид. С оглед на това правилно административнонаказващият орган не е приложил разпоредбата на чл.28 от ЗАНН.

Правилно е съобразено от наказващия орган, че процесното нарушение не може да се квалифицира като маловажен случай, съгласно императивната разпоредба на чл.415в, ал.1 от КТ, с оглед значимостта на засегнатите обществени отношения. Действително, по делото е приложен представен от жалбоподателя констативен протокол за взетите мерки за своевременно отстраняване на констатираното нарушение. Деянието, обаче, разкрива по-висока степен на обществена опасност, тъй като се касае за извършване на строителни и монтажни работи на височина, с което се излага на риск животът на работещите на проверения обект, както и на всички лица, които го посещават, поради което факта на извършеното обезопасяване на процесните стълбища очевидно е взето предвид от АНО при определяне на санкцията в минимален размер.

Правилно е приложената санкционна разпоредба на чл.413, ал.2 от КТ, предвижда налагане на административно наказание имуществена санкция или глоба в размер от 1500 до 15 000 лева за работодател, който не изпълни задълженията си за осигуряване на здравословни и безопасни условия на труд, ако не подлежи на по-тежко наказание. При определяне на наказанието се вземат предвид тежестта на нарушението, подбудите за неговото извършване и другите смекчаващи и отегчаващи обстоятелства, както и имотното състояние на нарушителя. В случая, правилно и законосъобразно е била ангажирана отговорността на жалбоподателя и е наложено предвиденото по вид административно наказание. Неговият размер е правилно и законосъобразно определен към предвидения в закона минимален размер, при вземане предвид извършеното обезопасяване на процесните стълбища след проверката, както и че нарушението е първо по ред за дружеството-жалбоподател.

По разноските:

Ответната страна по жалбата е заявила претенция за присъждане на юрисконсултско възнаграждение за процесуално представителство в настоящото производство. С оглед изхода на делото, претенцията на тази страна е основателна. Съгласно чл.63д, ал.4 и ал.5 от ЗАНН, в полза на учреждението или организацията, чийто орган е издал акта по чл.58д, се присъжда възнаграждение в размер, определен от съда, ако те са били защитавани от юрисконсулт или друг служител с юридическо образование, като размерът му не може да надхвърля максималния размер за съответния вид дело, определен по реда на чл.37 от ЗПП, което от своя страна препраща към Наредбата за заплащането на правната помощ. Съгласно чл.27е от Наредбата, възнаграждението за защита в производството по ЗАНН е от 80 до 150 лева. В настоящото производство наказващият орган е защитаван от надлежно упълномощен юрисконсулт, който участва в проведеното едно съдебно заседание по делото, а делото не разкрива завишена фактическа и правна сложност. При това положение, справедливият размер на възнаграждението за защита от юрисконсулта е 80 лева, който съответства на минималния предвиден размер в Наредбата.